

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 4.073 van 27 november 2007  
in de zaak RvV X II

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Filippijnse nationaliteit, op 17 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2007 houdende de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANDTSHEERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:**

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2007 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in.

1.2. Op 31 juli 2007 adviseerde de Procureur des Konings van Antwerpen om het tussen verzoeker en zijn in België verblijvende echtgenote afgesloten huwelijk niet te erkennen aangezien de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken weigerde op 17 augustus 2007 om het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing luidt als volgt:

*“(…)*

*Op 26/04/2007 werd op basis van art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer X, geboren te Y, van Filippijnse nationaliteit;*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 27/08/2005 werd afgesloten met mevrouw (M.T.S.), geboren te Y, van Filippijnse nationaliteit;*

*Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;*

*Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;*

*Overwegende dat artikel 146 bis van het burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;*

*Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;*

*Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:*

- Uit de verklaringen van de aanvrager blijkt dat betrokkenen elkaar leerden kennen in 2005.*
- Hun eerste ontmoeting vond plaats in Antwerpen. Immers de aanvrager is zeeman en zou verscheidene malen hebben aangemeerd in België. Tijdens een van deze stops leerde hij zijn echtgenote kennen. Zij zagen elkaar telkens wanneer de man in België aanmeerde.*
- De Belgische Ambassade meldt evenwel dat de verklaringen van de man niet worden ondersteund door zijn paspoort: immers noch het paspoort noch het zeemansboekje bevestigen de zogenaamde aanlegplaatsen in België.*
- Mevrouw verklaart op haar beurt dat zij haar man leerde kennen in een winkel.*
- Het huwelijk vond plaats in het jaar van de kennismaking, met name augustus 2005.*
- De aanvrager heeft geen kennis over zijn echtgenote en diens familie: hij kent de naam van zijn schoonmoeder niet, kent de naam van haar broers of zussen niet, weet niet of zijn vrouw reeds een kind heeft...*

*- Er verliepen ruim 2 jaar tussen het huwelijk en de visumaanvraag tot gezinshereniging. Daarvoor werd nooit een visum aangevraagd door meneer. Derhalve kan getwijfeld worden aan de intentie om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.*

*- Mevrouw vroeg in tussentijd wel een visum voor haar vermoedelijk kind. Deze aanvraag werd afgewezen onder voorbehoud van een DNA-test, maar de vrouw daagde nooit op voor de afspraak.*

*- De Belgische Ambassade meldt dat er getwijfeld kan worden aan de identiteit van de vrouw en de afstamming van de man: voor beide echtgenoten blijkt dat de naam van hun respectievelijke moeder op de voorgelegde celibaatsattesten anders is gespeld dan de naam van de moeder op hun respectievelijke geboorteakte. Deze werkwijze wordt vaak gehanteerd in de Filippijnen om een eventueel eerder huwelijk te verbergen.*

*Op basis van de elementen aanwezig in het administratieve dossier en het gevoerde politieonderzoek, is het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen van oordeel dat het hier een schijnhuwelijk betreft (X) en adviseert het bijgevolg negatief; het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man;*

*Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen (M.T.S.) en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum gezinshereniging wordt geweigerd.*

*(...)”.*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Onderzoek van het beroep:**

## Over de gegrondheid van het beroep:

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 164 van de Grondwet en stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken afbreuk doet aan de bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand door het in het buitenland afgesloten huwelijk tussen hem en zijn in België verblijvende echtgenote niet te erkennen en verwijst naar de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut.

Artikel 164 van de Grondwet bepaalt:

*"Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."*

De Raad stelt vast dat artikel 164 van de Grondwet geen betrekking heeft op het erkennen van de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten. Voormeld artikel handelt slechts over het opmaken en het houden van de registers van de akten van de burgerlijke stand, zodat verweerder terecht opmerkt dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen en falen naar recht.

Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen dient te worden verwezen naar artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Dit artikel bepaalt het volgende:

*"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum "gezinshereniging". Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden, deze erkenning weigert. Een verwijzing naar een omzendbrief kan geen afbreuk doen aan deze uitdrukkelijke wetsbepaling.

Een schending van de aangevoerde wetsbepaling en machtsoverschrijding worden bijgevolg geenszins aangetoond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verzoeker meent dat de toepassing van de artikelen 18 en 21 van het WIPR in beginsel veeleer uitzonderlijk moet blijven en deze bepalingen restrictief dienen te worden toegepast. Hij oordeelt dat verweerder niet met zekerheid heeft kunnen vaststellen dat de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen volledig afwezig was en dat niet werd aangetoond dat hij tot enig doel had om een schijnhuwelijk aan te gaan, met andere woorden dat het huwelijk er kennelijk op gericht was hem een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Verzoeker beweert dat zijn wil om een doelgebonden levensgemeenschap tot stand te brengen voldoende vast staat.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische onderdane afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft, om weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat het afgesloten huwelijk reeds in België door de Stad Antwerpen werd erkend en dat het aan het Openbaar Ministerie toekomt om de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte te betwisten verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM merkt de Raad dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert om in het huwelijk te treden.

De Raad kan zich verder scharen achter het standpunt van verweerder waar deze stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat er toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied toe te laten door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Het is verweerder immers toegestaan wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de genomen maatregel disproportioneel zou zijn (R.v.St., nr. X, 12 januari 2005). De Raad benadrukt verder dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending inhoudt van het privé- en gezinsleven en bijgevolg geen schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM (R.v.St., nr. X, 26 april 2006).

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak (arrest X, 21 april 2005) kan niet dienstig worden ingeroepen, nu blijkt dat hier geen schending van artikel 8 van het EVRM werd weerhouden. Wat betreft het "arrest X" kan de Raad slechts vermoeden dat verzoeker verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 december 2001. Verzoeker toont echter geenszins aan dat de er, zoals het geval was in het

aangehaalde arrest, sprake is van een wanverhouding tussen zijn belangen en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang en hij toont evenmin aan dat, gelet op de aankoop van bouwgrond in zijn land van herkomst en gelet op het feit dat zijn partner stelt nog een kind te hebben op de Filipijnen zijn komst naar België de meest adequate oplossing is om een gezinsleven te ontwikkelen, zodat ook de verwijzing naar dit arrest, in casu, niet dienend is.

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) juncto artikel 184 van het BW en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Hij herhaalt dat zijn huwelijk reeds werd erkend door de Stad Antwerpen, dat het aan het Openbaar Ministerie toekomt om een vordering tot vernietiging van het huwelijk in te stellen en stelt, met verwijzing naar rechtspraak, dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte meent dat het afgesloten huwelijk gekwalificeerd dient te worden als een schijnhuwelijk. Hij licht nog toe dat zijn echtgenote en hij reeds een perceel bouwgrond hebben aangekocht in het land van herkomst en een volmacht hebben verleend aan een Filipijnse advocaat om het nodige te doen om een huislening te verwerven.

Gelet op het feit dat verzoeker opnieuw de rechtsgeldigheid betwist van de weigering van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de huwelijksakte te erkennen dient de Raad nogmaals, ambtshalve te wijzen op het feit dat hij geen rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is en kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn middel niet toelicht en dat aangezien zijn huwelijk niet erkend werd hij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 10, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet dat slechts voorziet in een verblijfsrecht voor de buitenlandse echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België.

2.5. In een vijfde middel stelt verzoeker nogmaals dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. X, 5 februari 2007; R.v.St., nr. X, 31 oktober 2006).

Verzoeker oordeelt dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig is opgetreden daar een verificatie van het bevolkingsregister hem had kunnen leren dat het huwelijk reeds erkend werd door andere diensten. Zoals reeds werd aangetoond, bij de bespreking van het eerste middel, heeft het feit dat een andere overheidsdienst een huwelijk zou erkennen niet tot gevolg dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in het kader van zijn bevoegdheden, de erkenning niet zou mogen weigeren. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond en wat de ingeroepen beoordelingsfout betreft,

die zich beperkt tot de bewering dat het visum ten onrechte werd geweigerd, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. VAN CAMP.**

**G. DE BOECK.**